

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

6 Εισαγωγή

8 Σημείωση

11 ΡΑ
(ΗΛΙΟΣ)
Ο θεός ήλιος

25 Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΝΝΕΑΔΑ
Η ιεραρχία των θεών

31 ΣΕΤ
(ΣΕΘ)
Ο ζιλόφθων θεός

39 ΑΣΕΤ
(ΙΣΙΣ)
Η αφοσιωμένη σύζυγος
και μητέρα

63 ΟΥΣΙΡ
(ΟΣΙΡΙΣ)
Ο θεός του Κάτω Κόσμου

69 ΝΕΜΠΙΕΤ ΧΟΥΤ
(ΝΕΦΘΥΣ)
Η θεά της προσφοράς

75 ΧΕΡΟΥ ΣΑ ΑΣΕΤ
(ΩΡΟΣ
Ο ΝΕΟΤΕΡΟΣ)
Θεός και βασιλιάς

81 ΙΝΠΟΥ
(ΑΝΟΥΒΙΣ)
Ο θεός της ταρίχευσης

87 ΤΕΦΝΟΥΤ
(ΘΕΦΝΙΣ)
Η θεά του υγρού στοιχείου

95 Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΝΕΙΛΟΣ
Η πηγή των πάντων

101 ΤΕΧΟΥΤΙ
(ΘΩΘ)
Ο θεός της γνώσης

107 ΧΕΡΟΥ ΒΕΡ
(ΩΡΟΣ Ο ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ)
Ο προστάτης
της Αιγύπτου

113 ΧΑΤ ΧΕΡΟΥ
(ΑΘΩΡ)
Η θεά των απολαύσεων

119 ΣΕΧΜΕΤ
(ΣΑΧΜΙΣ)
Η θεά της εκδίκησης

127 ΝΙΤ
(ΝΗΙΘ)
Πολεμίστρια θεά
και υφάντρα του σύμπαντος

135 ΧΝΟΥΜ
(ΧΝΟΥΜΙΣ)
Ο θεός της αγγειοπλαστικής

141 ΣΟΜΠΕΚ
(ΣΟΥΧΩΣ)
Ο θεός κροκόδειλος

149 ΜΠΑΣΤΕΤ
(ΜΠΑΣΤ)
Η θεά γάτα

157 ΤΑΦΙΚΕΣ ΤΕΛΕΤΕΣ
Η σημασία της προετοιμασίας
και η Κρίση

163 ΙΜΧΟΤΕΠ
(ΙΜΟΥΘΗΣ)
Ο «θεός» της ιατρικής
και της αρχιτεκτονικής

170 Αρχαία Αιγύπτος

171 Χρονολόγιο

172 Παρουσίαση χαρακτήρων

176 Υστερόγραφο

186 Βιβλιογραφία

187 Πρόσθετες πηγές

188 Ευρετήριο

191 Λεζάντες

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ολοι οι άνθρωποι χρειάζονται τον ήλιο. Τους δίνει φως και θερμότητα. Χρειάζονται επίσης το νερό. Κανένα ζώο ή φυτό δεν μπορεί να ζήσει χωρίς αυτό. Ακόμη και στις μέρες μας οι αγρότες αγωνιούν για τον ήλιο και το νερό, ενώ οι άνθρωποι της πόλης αυτά τα θεωρούν δεδομένα. Στην πόλη έχουν φως πατώντας έναν διακόπτη στον τοίχο. Το νερό φτάνει στα σπίτια μέσα από σωλίνες. Στην αρχαιότητα όμως ο ήλιος και το νερό απασχολούσαν όλους ανεξαιρέτως τους ανθρώπους.

Πολλές χιλιάδες χρόνια πριν οι άνθρωποι περιπλανιόνταν στην κοιλάδα του Νείλου, για να εγκατασταθούν σε αυτήν γύρω στο 7000 π.Χ. Για την τροφή τους μάζευαν καρπούς, κυνηγούσαν και εξέτρεφαν οικόσιτα ζώα, όπως αγελάδες και πρόβατα. Εκείνη την εποχή στην Αίγυπτο υπήρχε άφθονο χορτάρι για να τραφούν τα ζώα, ιδιαίτερα στα δυτικά της κοιλάδας του Νείλου. Βοηθούσε και το κλίμα, που ήταν ήπιο και υγρό.

Σιγά σιγά όμως το κλίμα έγινε πιο ξηρό και σχηματίστηκαν έρημοι. Τα άγρια ζώα μετακινήθηκαν κοντά στις όχθες του Νείλου για να μπορούν να βρίσκουν νερό. Οι άνθρωποι ακολούθησαν τα ζώα, και πολύ σύντομα δημιουργήθηκαν πόλεις κοντά στις όχθες του ποταμού.

Γύρω στο 4000 π.Χ. οι άνθρωποι άρχισαν να καλλιεργούν τη γη. Από κυνηγοί έγιναν αγρότες και μπορούσαν να παράγουν

τροφή για πολλούς ανθρώπους. Όσο για τις πόλεις, αυτές επεκτείνονταν και γίνονταν μεγαλύτερες.

Οι Αιγύπτιοι αγρότες βασίζονταν σε τρεις εποχές. Η μία ήταν η εποχή της πλημμύρας, με τα νερά του Νείλου να ανεβαίνουν πάνω από τις όχθες του. Όταν υποχωρούσαν, άφηναν πίσω τους μια λάσπη πλούσια σε μεταλλικά στοιχεία, που έκαναν το έδαφος γόνιμο. Ακολουθούσε η εποχή της σποράς και της ανάπτυξης των φυτών. Τέλος, ερχόταν η ζεστή και ξηρή εποχή της συγκομιδής, τότε που οι αγρότες μάζευαν τη σοδειά τους.

Σύμφωνα με την αιγυπτιακή μυθολογία, υπεύθυνος για τις εποχές ήταν ο θεός ήλιος Ρα. Άλλωστε, η διαδρομή του στον ουρανό δημιουργούσε τη μέρα, ενώ η διαδρομή του στον Κάτω Κόσμο τη νύχτα. Χάρη στο φως του αναπτύσσονταν τα φυτά. Η δομή της ζωής των Αιγυπτίων οφειλόταν στον Ρα. Αυτό το βλέπουμε στην αιγυπτιακή μυθολογία. Ο Ρα είναι ένας από τους παλαιότερους θεούς και παρέμεινε σημαντικός καθ' όλη τη διάρκεια της μακράς ιστορίας της αρχαίας Αιγύπτου. Όλες οι άλλες θεότητες δημιουργήθηκαν με κάποιον τρόπο από τον Ρα. Η γλώσσα, τα μάτια του, το σάλιο του, ακόμα και η αναπνοή του έγιναν ξεχωριστοί θεοί και θεές. Οι σκέψεις και τα λόγια του δημιουργούσαν αντικείμενα και ζωντανά πλάσματα. Από τα δάκρυά του προήλθαν οι πρώτοι άνθρωποι. Ίσως τελικά οι Αιγύπτιοι να πίστευαν σε έναν μόνο θεό –τον θεό ήλιο– ο οποίος όμως έπαιρνε πολλές μορφές.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Η ιστορία των αιγυπτιακών ονομάτων

Είναι δύσκολο να μάθουμε πώς αποκαλούσαν οι αρχαίοι Αιγύπτιοι τους θεούς τους, αφού έγραφαν τα ονόματά τους με διαφορετικό τρόπο σε διαφορετικές εποχές και παρέλειψαν σημαντικές πληροφορίες. Για παράδειγμα, στα πρώτα ιερογλυφικά το όνομα του θεού Τεχούτι ήταν:

Το πρώτο σύμβολο, ο πελεκάνος, ήταν το ιερό πουλί του θεού. Το δεύτερο αντιστοιχεί στον φθόγγο «τ». Αυτό μας δείχνει ότι το όνομα αρχίζει από το γράμμα Τ. Κάτω από αυτό υπάρχει ένα σύμβολο που αντιστοιχεί στον φθόγγο «γ». Το τελευταίο σύμβολο μας δείχνει ότι πρόκειται για όνομα θεού.

Μέχρι την εποχή του Παλαιού Βασιλείου (2575-2125 π.Χ.) ο πελεκάνος είχε αντικατασταθεί από τρία σύμβολα:

Το «φίδι» αντιστοιχεί στον ήχο «τζ». Το «στριμμένο λινάρι» αντιστοιχεί στον τραχύ ήχο Χ, σαν αυτόν που κάνουμε όταν φυσάμε στο γυαλί πριν το καθαρίσουμε. Τέλος το ορτύκι αντιστοιχεί στον δίφθογγο «ου».

Ως την εποχή του Μέσου Βασιλείου (2010-1630 π.Χ.) το πρώτο σύμβολο είχε αντικατασταθεί από το , που αντιστοιχεί στον ήχο «ντ». Στην πιο πρόσφατη περίοδο (664-332 π.Χ.) το πρώτο σύμβολο ήταν συνήθως το , που μάλλον αντιστοιχεί στον ήχο «τ», ίσως και «τε».

Έτσι η αρχή του ονόματος του Τεχούτι άλλαξε τρεις φορές. Οι γλωσσολόγοι διαφωνούν για τους ήχους που αντιστοιχούν στα υπόλοιπα σύμβολα του ονόματός του.

Όταν οι Έλληνες κατέκτησαν την Αίγυπτο, κατέγραψαν τους μύθους στο δικό τους αλφάβητο. Ωστόσο οι Αιγύπτιοι και οι Έλληνες δεν πρόφεραν τους ίδιους ακριβώς ήχους, κι έτσι η μεταγραφή από το ένα αλφάβητο στο άλλο δεν ήταν ακριβής.

Σε αυτό το βιβλίο επέλεξα τα παλαιότερα αιγυπτιακά ονόματα, πριν επηρεαστούν από τα ελληνικά, γι' αυτό και το όνομα που χρησιμοποιώ είναι Τεχούτι. Για τη χώρα ωστόσο χρησιμοποιώ το όνομα Αίγυπτος, παρόλο που τότε ήταν γνωστή ως Κεμέτ. Επειδή τα ελληνικά ονόματα μας είναι πιο οικεία, παραθέτω έναν συγκριτικό πίνακα και χρησιμοποιώ και τα δύο ονόματα στα περιεχόμενα και στην αρχή κάθε κεφαλαίου.

Αιγυπτιακό όνομα	Ελληνικό όνομα	Αιγυπτιακό όνομα	Ελληνικό όνομα
Ρα	Ήλιος	Χέρου Βερ	Ώρος ο πρεσβύτερος
Σετ	Σεθ	Χατ Χερού	Άθωρ
Ασέτ	Ίσις	Σεχμέτ	Σάχμις
Ουσίρ	Όσιρις	Νιτ	Νηίθ
Νεμπέτ Χουτ	Νέφθις	Χνουμ	Χνούμις
Χερού Σα Ασέτ	Ώρος ο νεότερος	Σομπέκ	Σούχως
Ίνπου	Άνουβις	Μπαστέτ	Μπαστ
Τεφνούτ	Θέφνις	Ιμχοτέπ	Ιμούθης
Τεχούτι	Θωθ		

PA

(ΗΑΙΙΟΣ)

Ο Θεός ἥλιος

ΡΑ (ΗΛΙΟΣ)

Ο θεός ήλιος

Στην αρχή, προτού υπάρξει ο χρόνος, το νερό απλωνόταν προς όλες τις κατευθύνσεις, παρόλο που δεν υπήρχαν πραγματικά κατευθύνσεις, αφού δεν υπήρχε πάνω ή κάτω, ανατολή ή δύση, μέσα ή έξω. Το νερό ήταν κρύο και άχρωμο. Ένα υγρό που έβγαζε τον ήχο «ννννουν». Νουν, νουν. Αυτός ήταν ο κόσμος: ένα κενό χάος. Αποτελούσε μία και μοναδική ενότητα. Έτσι δεν υπήρχε τάξη. Η αναγκαιότητα υπαγόρευε την τάξη. Ήταν η τάξη μιας τελείας, ενός κύκλου, μιας σφαίρας, δίχως αρχή ή τέλος. Η απόλυτη σταθερότητα. Η απόλυτη τάξη.

Υπάρχει ωστόσο κάτι που δεν αγαπά την τάξη. Την τάξη μπορείς να την αντέξεις για λίγο καιρό. Αλλά συνεχώς; Ατελείωτη τάξη; Αυτό είναι ανυπόφορο.

Τότε συνέβη κάτι ανεπαίσθητο. Ένα απειροελάχιστο σκούντημα. Και μετά άλλο ένα, λίγο πιο δυνατό. Και μετά ένα δυνατό χτύπημα. Κι άλλα χτυπήματα. Επίμονα χτυπήματα που διακόπτουν το βουητό και κάνουν το νερό να κινηθεί. Αρχικά η κίνηση είναι αδιόρατη, αλλά μετά δημιουργούνται μικροσκοπικά κύματα, μετά λίγο πιο μεγάλα, και ακολουθούν πελώρια κύματα που γίνονται τσουνάμι. Θαμπ, θαμπ, θαμπ, θαμπ!

Γύρω από αυτόν τον παλμό σχηματίζεται μια καρδιά, αφού κάθε ρυθμός αντιπροσωπεύει μια αρχή. Και στην καρδιά φώλιασε μια σκέψη. Άλλωστε, άλλοι σκέφτονται με το μυαλό κι άλλοι με την καρδιά. Αυτή ήταν σίγουρα μια σκέψη καρδιάς.

Α, η πρώτη και η πιο βαθιά μορφή αταξίας: η σκέψη.

Γλώσσα: Οι απαρχές της

Οι περισσότερες μορφές ζωής χρειάζονται νερό. Είναι λοιπόν κατανοητό για ποιο λόγο οι αρχαίοι αιγυπτιακοί μύθοι μιλούν για τεράστιες μάζες νερού. Αυτό όμως που εντυπωσιάζει είναι η σημασία των λέξεων, που θυμίζουν το κατά Ιωάννη

Ευαγγέλιο: «Εν αρχή ην ο Λόγος». Σήμερα πολλοί επιστήμονες υποστηρίζουν ότι η εξέλιξη ξεκίνησε από τη γλώσσα. Ίσως οι αρχαίοι εστίαζαν περισσότερο στη δημιουργία του ανθρώπου απ' ό,τι στη δημιουργία της ζωής.

Ένα πελώριο κύμα στον ωκεανό το ηλιοβασιλέμα αποκαλύπτει το μεγαλείο και τη δύναμη του νερού

Αυτή η μοναδική σκέψη άρχισε να «τρίβεται» όλο και πιο γρήγορα μέχρι που πήρε φωτιά κι έγινε γλώσσα. Ο θεός Ρα ήρθε στη ζωή έχοντας στο στόμα του μια λέξη. Κι άλλες πολλές ανέβαιναν συνεχώς στα χείλη του. Τώρα πια οι λέξεις συνωστιζόνταν μέσα στο στόμα του. Κι ήταν τόσο πολλές που έμοιαζαν με ορμητικό χείμαρρο. Έσπρωχναν τη γλώσσα του και τη χτυπούσαν πάνω στα δόντια και στα χείλη του.

Έπρεπε να τις αρθρώσει! Η ανάγκη τον σφυροκοπούσε. Από αυτή την ανάγκη σχηματίστηκαν οι πνεύμονες, ο λάρυγγας και οι υπόλοιποι βοηθητικοί μύες. Ο Ρα πρόφερε την πρώτη λέξη ξανά και ξανά, και η φωνή του αναδύθηκε σαν ρευστή μάζα και εκτοξεύθηκε στα νερά του Νουν σαν πύρινη έκρηξη.

Αυτό ήταν το πρώτο στερέωμα, το Όρος της Δημιουργίας, που ο Ρα ονόμασε «Μπενμπέν». Όλα ξεκίνησαν από ένα μυτερό άνοιγμα, σαν την κορυφή ενός ηφαιστείου. Ο Ρα στάθηκε θριαμβευτικά

πάνω του και ήξερε ότι έπρεπε να πει κι άλλα, γιατί στη φωνή του κρυβόταν η δημιουργία. Έπρεπε να δημιουργήσει, δεν μπορούσε να σταματήσει να δημιουργεί.

Ο Ρα έφτυσε κι από το σάλιο του δημιουργήθηκε η θεά Τεφνούτ, ενώ από τον αέρα που βγήκε από το στόμα του δημιουργήθηκε ο θεός Σου. Αυτά τα παιδιά ήταν αποτέλεσμα του νέου στόματος και των νέων πνευμόνων του. Έτσι έγιναν τρεις. Τρεις ξεχωριστές θεότητες στην απέραντη έκταση του Νουν. Ήταν υπέροχο που έγιναν τριάδα. Ένωθαν σταθεροί και ανίκητοι. Μπορούσαν να αντιμετωπίσουν τα πάντα μαζί, να εξερευνήσουν τις τρεις διαστάσεις, παρότι δεν υπήρχαν ακόμη χρώματα ή μουσική.

Ο Ρα αντιλαμβανόταν τις δυνατότητες της τριαδικότητας, αλλά δεν ήταν ακόμη έτοιμος να κατανοήσει τη μία φύση και τις τρεις υποστάσεις της. Πέρα από τις δυνατότητες όμως, υπήρχε η πραγματικότητα κι αυτό είχε σημασία. Ο Ρα απόλαυσε τη δημιουργία του γιου και της κόρης του. Ήταν μια καλή αρχή. Τι είχε γεννήσει το νερό!

Ο Σου και η Τεφνούτ έπαιζαν συνεχώς. Κυνηγιόνταν, χτυπιόνταν και πάλευαν. Έμοια-

Ο Ρα με τα παιδιά του, την Τεφνούτ, που γεννήθηκε από το σάλιο του, και τον Σου, που γεννήθηκε από την ανάσα του, αποτέλεσαν την πρώτη (από τις πολλές) τριάδα αιγύπτιων θεών.

ζαν με λιονταράκια, και ο Ρα με τεράστιο υπομονετικό αρσενικό λιοντάρι, που κοιτάζει γεμάτο ικανοποίηση καθώς εκείνα κυνηγούν την ουρά του ή παίζουν με τη χείτη του, παρόλο που δεν υπήρχαν ακόμη λιοντάρια. Υπήρχαν μόνο ο Σου, η Τεφνούτ, ο Ρα. Υπήρχε επίσης ο Νουν, που απλωνόταν απέραντος γύρω από το νησί στο οποίο περιφερόταν η τριάδα.

Ένα βράδυ, αντί να κοιμηθούν, ο Σου και η Τεφνούτ άρχισαν να περιπλανιούνται στο σκοτάδι. Ο Σου ήταν αέρας και η Τεφνούτ δροσιά. Κανείς από τους δύο δεν είχε την ικανότητα να βλέπει στο σκοτάδι. Κι όπως συμβαίνει με τα παιδιά, χάθηκαν.

Όταν ο Ρα συνειδητοποίησε ότι έλειπαν, αισθάνθηκε έκπληξη, μοναξιά και αγωνία. Δεν υπήρχε τίποτε εκεί έξω που μπορούσε να βλάψει τα παιδιά του, αφού εκείνη την περίοδο δεν υπήρχε απολύτως τίποτα. Τα πράγματα που ήταν εκεί ήταν ό,τι είχε δημιουργήσει ο Ρα. Κι όμως, η αγωνία του προκάλεσε μια τέτοια φαγούρα που ήθελε να ουρλιάξει και να γδάρει το δέρμα του. Χρειαζόταν τα παιδιά του. Τα αγαπούσε.

Εκείνη την εποχή ο Ρα είχε μόνο ένα μάτι. Το ξερίζωσε από το μέτωπό του και το έστειλε να βρει τα αγαπημένα του παιδιά, τον Σου και την Τεφνούτ. Έπειτα κάθισε και περίμενε να επιστρέψει το μάτι. Τυφλός και παγωμένος, κουλουριάστηκε και άρχισε να αναρωτιέται τι θα έκανε αν το μάτι του δεν έβρισκε τα παιδιά. Θα μπορούσε να ψάχνει μάταια για πάντα. Ήταν πιθανό τα παιδιά να επέστρεφαν μόνα τους, θα ήταν όμως τρομερό, αφού ο πατέρας τους δεν θα μπορούσε να τα δει.

Ο Ρα βυθίστηκε στην απελπισία. Και καθώς περίμενε, δημιούργησε για τον εαυτό του ένα καινούργιο μάτι.

Εν τω μεταξύ, το πρώτο μάτι του Ρα φώτισε τον κόσμο και διέσχισε πετώντας το στερέωμα. Αγκάλιασε τις ερήμους, χώθηκε μέσα στις σχισμές των βράχων, διαπέρασε το νερό. Το παλιό μάτι έφαξε παντού. Τελικά βρήκε τα φοβισμένα λιονταράκια σώα και αβλαβή και τα οδήγησε πίσω στον πατέρα τους, βρεγμένα, παγωμένα και ταλαιπωρημένα.

Ο Ρα έσφιξε τα παιδιά του στην αγκαλιά του κι ένωσε και πάλι ολοκληρωμένος. Αυτά τα παιδιά ήταν τα χέρια και τα πόδια του, η ανάσα του, τα πάντα. Χαρούμενος για την επανασύνδεση, διέλυσε το σώμα του και άρχισε να κλαίει πάνω στα μέλη του. Από κάθε του δάκρυ άρχισαν να βγαίνουν παράξενα πλάσματα, οι άνθρωποι. Ήταν όντα υπέροχα, γεμάτα δέος, που ενσάρκωναν

Η Τεφνούτ και ο αδερφός της, Σου, κουλουριάζονται φοβισμένοι, χαμένοι, χωρίς τη ζεστασιά και το φως του πατέρα τους, Ρα.

ΡΑ (ΗΑΙΟΣ)

Ο Ρα έκλαψε
από χαρά όταν
ξαναβρήκε τα
παιδιά του. Τα
δάκρυά του
έπεφταν στη
γη, γεμίζοντας
τον κόσμο με
ανθρώπους.

το θαύμα της δημιουργίας. Ήταν αθώα, είχαν όμως πεινασμένες καρδιές που έκαναν το καινούργιο μάτι του Ρα να ανοιγοκλείσει, επειδή διαίσθανθηκε ότι αυτές οι αδηφάγες καρδιές θα κατέστρεφαν και θα εξαφάνιζαν την αθωότητα.

Αλλά το παλιό μάτι του Ρα, το αρχικό μάτι, χάρηκε όταν είδε πως οι άνθρωποι μπορούσαν να διαφθαρούν. Επιθυμούσε διακαώς τα δημιουργήματα του Ρα να του προκαλέσουν προβλήματα, αφού ο Ρα είχε φανεί άπιστος και είχε αντικαταστήσει το παλιό μάτι με ένα καινούργιο. Το παλιό μάτι έμοιαζε να είναι εξαγριωμένο.

Ο Ρα έμεινε έκπληκτος από την αντίδραση του αρχικού ματιού. Δεν καταλάβαινε τη ζήλια, ούτε και την πίστη. Αυτά τα συναισθήματα προκαλούνται από τη συνύπαρξη, κι εκείνος είχε συνυπάρξει μόνο με την Τεφνούτ και τον Σου.

Παρ' όλα αυτά, βλέποντας το παλιό του μάτι να μουγκρίζει, κατάλαβε ότι έπρεπε να το κατευνάσει. Κι έτσι το μεταμόρφωσε σε φίδι, το πρώτο φίδι που υπήρξε ποτέ, μια κόμπρα.

Το σήκωσε και το τοποθέτησε στο μέτωπό του, στο σημείο που αντιπροσώπευε τη μεγαλύτερη τιμή, και το ονόμασε Ουραίο. Η πράξη του είχε αποτέλεσμα! Ο Ουραίος ακολουθούσε πλέον περήφανα τον Ρα όπου πήγαινε.

Όλα κυλούσαν προς το καλύτερο.

Κάτι άλλο συνέβη όμως τότε. Φίδια άρχισαν να σέρνονται στα πόδια του Ρα. Φίδια σέρνονταν στα πόδια του Σου και της Τεφ-

νούτ. Ήταν εκπληκτικό: η πράξη της δημιουργίας είχε οδηγήσει σε περισσότερη δημιουργία.

Ο Σου και η Τεφνούτ είδαν τα φίδια και από ένστικτο κατάλαβαν ότι μπορούσαν κι εκείνοι να δημιουργήσουν. Άλλωστε, ο αέρας και η δροσιά μπορούν να χορέψουν μαζί. Σαν σύννεφο, ο Σου και η Τεφνούτ χόρευαν πάνω από την απέραντη θάλασσα.

Ο Σου φύσηξε μέσα στην Τεφνούτ και γέννησαν τον Γκεμπ και τη Νουτ. Η επόμενη γενιά βρισκόταν εκεί, μπλεγμένη σε μια ζεστή αγκαλιά, τόσο σφιχτή που κινδύνευαν να γίνουν ένα.

Ο Ρα και η κόρη του, η Τεφνούτ, κοιτούσαν με έκπληξη και περιέργεια, αλλά ο θεός Σου ήξερε καλύτερα. Τίποτα δεν θα γινόταν σωστά αν ο Γκεμπ και η Νουτ δεν χωρίζονταν. Ο Σου διαισθάνθηκε ότι η ζωή ήθελε να προχωρήσει πάνω στην πλάτη του Γκεμπ, και για να συμβεί αυτό, το φως έπρεπε να εισχωρήσει ανάμεσα στον Γκεμπ και τη Νουτ. Έτσι ο Σου έκανε αυτό που έπρεπε να κάνει ως πατέρας: τους χώρισε.

Σήκωσε τη Νουτ ψηλά, σχηματίζοντας ένα τόξο στον ουρανό και αφήνοντας τον Γκεμπ ξαπλωμένο μπρούμυτα, σαν τη γη που περιμένει, έτοιμο να δεχτεί όποια δώρα μπορεί να έρχονταν από πάνω ή από κάτω του.

Ο Ρα όμως δεν περίμενε για τίποτα· δεν ήταν στη φύση του να περιμένει. Κοίταξε το τόξο που είχε σχηματίσει το σώμα της Νουτ και όλες οι λέξεις που γέμιζαν την καρδιά του ξεχείλισαν και βγήκαν από το στόμα του με άλλη μορφή: ως ιστορίες. Έπρεπε να διηγηθεί αυτές τις ιστορίες.

Ο Ρα γλίστρησε πίσω από το Όρος Μανού (που εμφανίστηκε καθώς πρόφερε το όνομά του), μπήκε στη βάρκα του, τη *Μαντζέτ* (η οποία δημιουργήθηκε τη στιγμή που πρόφερε το όνομά της), και ταξίδεψε με αυτήν στον ουρανό σαν πύρινη σφαίρα. Προσγειώθηκε στο δυτικότερο σημείο του ορίζοντα (τόρα πια υπήρχαν κατευθύνσεις, που δημιουργούνταν καθώς τις ονόμαζε). Έπειτα επέστρεψε στο Μανού, διασχίζοντας τον Κάτω Κόσμο που λεγόταν Ντουάτ, με τη δεύτερη βάρκα του, τη *Μεσεκτέτ*.

Στην αρχή κάθε διαδρομής στον ουρανό υπήρχε μια αίσθηση

Ο Σου σήκωσε ψηλά την κόρη του, Νουτ. Το σώμα της σχημάτισε τον ουρανό. Άφησε τον γιο του, Γκεμπ, ξαπλωμένο στα πόδια του, και αυτός σχημάτισε τη γη.

Με τη Μαντζέτι ο Ρα διέσχιζε τον ουρανό. Ξεκινούσε το πρωί ως βρέφος και μέχρι το βράδυ είχε γίνει ένας σοφός γέροντας. Τι παράξενο να ζεις κάθε μέρα μια ζωή!

χαράς και αναγέννησης, ενώ στο τέλος της υπήρχε μια αίσθηση κούρασης και φθοράς. Ήταν ένα συναρπαστικό μείγμα.

Ο Ρα έπρεπε να το επαναλάβει· ήταν μια εμπειρία την οποία δεν μπορούσε να ζήσει μόνο μία φορά. Επέτρεψε στον εαυτό του να γεννηθεί ξανά, αντιστρέφοντας την τάξη των πραγμάτων και μπερδεύοντας τον χρόνο, καθώς τον άφηνε να κάνει κύκλο και να ξαναγυρίσει στην αρχή. Ξεκινούσε ως βρέφος. Έως το μεσημέρι ήταν ένας άντρας στην ακμή της ηλικίας του, έτοιμος να αντιμετωπίσει και να λύσει κάθε πρόβλημα. Μέχρι το βράδυ είχε γίνει ένας ηλικιωμένος άντρας που τρέκλιζε και στηριζόταν σε μπαστούνι.

Η φωτιά γινόταν μια μικρή φλόγα και τελικά μια υποψία ζεστασιάς. Εξαιρετικό ταξίδι.

Ο Ρα ένιωθε έντονη συγκίνηση! Ήθελε να επαναλάβει αυτό το ταξίδι, και μάλιστα κάθε μέρα.

Με αυτόν τον τρόπο δημιουργήθηκε μια νέα τάξη. Και ο θεός Ρα ήταν αυτός που όριζε τον βασικό ρυθμό της ζωής. Η αταξία πάντως δεν εξαφανίστηκε, αφού είναι συνυφασμένη με τη ζωή. Και τα λόγια του Ρα το επιβεβαίωσαν:

Προσέξτε όλοι.

Δείτε το μεγαλείο μου.

Είμαι ο Κύριος του Φωτός.

*Είμαι ο πατέρας όλων, ο εραστής της δύναμης,
ο γίγαντας της νίκης.*

Και τώρα ας κατακτήσουμε.

Να κατακτήσουν; Τι σήμαινε αυτό; Τι υπήρχε για να κατακτήσουν; Πού ήταν η αταξία, η διαμάχη που έπρεπε να εξαλειφθεί;

Ο Ρα δεν μπορούσε ακόμα να τη δει. Ήταν όμως σίγουρος ότι ερχόταν.